

Arrest

**nr. 132 116 van 27 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 5 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2014.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat M. BYTTEBIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 26 september 2006 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde op 24 september 2006 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 27 februari 2007 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in .

1.3. Bij arrest nr. 886 van 20 juli 2007 weigerde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 29 oktober 2007 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Bij aangetekende brief van 17 januari 2008 diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 29 januari 2008 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoekster op 10 juni 2014 betekend.

1.7. Via een op 9 november 2009 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. Op 16 december 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd, ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze twee beslissingen, die haar op 31 december 2010 ter kennis werden gebracht, een beroep in bij de Raad.

1.9. Via een op 29 maart 2011 gedateerd schrijven diende verzoekster een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.10. Bij arrest nr. 64 189 van 30 juni 2011 verwierp de Raad het beroep dat verzoekster instelde tegen de beslissingen die haar op 31 december 2010 werden betekend.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 maart 2013 de beslissing waarbij verzoeksters tweede aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard, die verzoekster op 18 maart 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.03.2011 en aanvulling op 05.10.2011 werd ingediend door :

[R.D.] [...]

nationaliteit: Georgië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en)

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest

198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, het Nederlands zou beheersen, een attest van maatschappelijke oriëntatie voorlegt alsook getuigenverklaringen, een arbeidscontract, een attest van inburgering en een arbeidskaart C, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene vroeg op 26.09.2006 asiel aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 24.07.2007 met een bevestigende beslissing van weigering van vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene kreeg vervolgens een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 22.11.2007. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk 10 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hele gezin (betrokkene en haar zoon) niet in aanmerking komen voor een regularisatie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Het invoeren van art. 6 van het EVRM kan eveneens niet weerhouden worden. Dit artikel is immers slechts geldig in burgerlijke en strafrechtelijke zaken en asielrecht is een politiek recht. Inzake administratieve beslissingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet kunnen betrokkenen geen schending van de rechten van verdediging invoeren aangezien dit rechtsbeginsel niet van toepassing is op deze beslissingen. Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten het toepassingsgebied van art. 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben.

De loutere vermelding van artikels 17 en 26 van het BUPO en van artikels 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet kan niet weerhouden worden vermits betrokkene geen bewijzen levert die op haar eigen persoon betrekking heeft, conform voornoemde artikels.

Betrokkene haalt aan dat haar tewerkstelling en haar verankering verbroken zullen worden door het moeten teruggaan naar haar land van herkomst. Betrokkene toont dit niet aan. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat over een eventuele tijdelijke scheiding, wat dus geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene haalt aan dat zij moeder is van een schoolgaand kind. Echter betrokkenes zoon, [N.], is meerderjarig. Dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer schoolplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorlegt dat haar zoon als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. De vermelding

dat betrokkene zoon bijzonder onderwijs volgt, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid gezien betrokkene dit niet aantoonst. De loutere vermelding kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat er moet afgewogen worden of er geen disproportionaliteit bestaat tussen enerzijds de doelstelling en het effect van het opleggen van de verplichting zich in persoon te moeten wenden tot de Belgische ambassade in het land van herkomst en anderzijds de praktische implicaties, de uitvoerbaarheid, de moeilijkheden en de implicaties op het recht op privé en gezinsleven. Dit vormt echter geen buitengewone omstandigheid vermits er regelmatig Georgiërs zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Georgiërs.

Verder dient opgemerkt te worden dat ook de zoon van betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt. Zodoende kunnen betrokkenen samen vertrekken.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster eveneens op 18 maart 2013 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

*“In uitvoering van de beslissing van [H.S.], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
[R.D.] [...], nationaliteit Georgië*

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

■ *1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum”*

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoekster de samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. Zij betoogt weliswaar dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen “*op basis van het afwijzen van het*

verzoek tot regularisatie”, doch dit standpunt vindt geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. In de tweede bestreden beslissing wordt geenszins gesteld dat deze beslissing wordt genomen omdat een aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk werd afgewezen, doch wel omdat, ingevolge een afzonderlijk onderzoek, werd vastgesteld dat verzoekster niet beschikt over een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3.2. Gelet op voorgaande vaststelling dient geen standpunt meer te worden ingenomen inzake de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoekster voert met betrekking tot de eerste bestreden beslissing de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht, van het evenredigheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft de volgende toelichting:

[...]

- Terwijl het fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het gelijkheid[s]beginsel geschonden is, de bestreden beslissing een onjuiste toepassing maakt van het gelijkheidsbeginsel van artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet en bovendien niet afdoende gemotiveerd is.

Dat in zake regularisatie het gelijkheidsbeginsel geldt overeenkomst artikel 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet.

Dat de bestreden beslissing stelt in de eerste bewoordingen dat de betrokkene in aanmerking zou komen voor de criteria van de tijdelijk[e] instructie. Dat de bestreden beslissing stelt geen enkele rekening te willen houden met de inhoud van de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en de rechten die de betrokkene eventueel zou kunnen putten hieruit. Dat evenmin enige afweging wordt gemaakt of de betrokkene dient gelijkgesteld te worden aan diegenen die reeds effectief geregulariseerd zijn op basis van de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9,3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Dat inzake regularisatie het no[cht]ans zo is dat iedereen gelijk dient behandeld te worden. Dat hij die een even grote band met België kan inroepen op diezelfde wijze dient behandeld te worden. Dat anders er een schending is van het gelijkheidsbeginsel. Dat de door betrokkene aangehaalde elementen beoordeeld in de bestreden beslissing van die aard zijn om de gelijkber[e]chting in te kunnen roepen. Dat onder meer verblijfsduur, kennis van de landstalen ,kans op tewerkstelling, tewerkstelling, arbeidscontract worden ingeroepen.

Dat onder meer volgende elementen werden ingeroepen :

In bezit zijn een verblijfstitel die geldig is tot Dat volgende basis van de regularisatieaanvraag wordt aangegeven :

Werk + duurzame lokale verankering : ik voldoe aan de volgende voorwaarden :

Voorafgaand aan de indiening van de aanvraag ononderbroken aanwezig zijn op het grondgebied, en dit op zijn minst sinds 31 maart 2007.

De duurzame lokale verankering in België bewijzen : 1+2+3 bewijzen :

*De sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen
De kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiseringscursussen heeft deelgenomen*

Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de regio's bepaalde knelpuntberoepenbetreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien.

Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minstens een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris)

Andere prangende humanitaire situaties.

Dat het huidige verzoek thans kan ingediend worden op basis van de zogenaamde tijdelijke criteria. Dat inzake regularisatie het gelijkheidsbeginsel geldt overeenkomst[ig] artikel[en] 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet.

Dat het Arbitraghof destijds het gelijkheidsbeginsel als volgt heeft omschreven : "De grondwettelijke regels van gelijkheid voor de wet en van de niet discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling volgens bepaalde categorieën van personen zouden worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld met betrekking tot het doel en de gevolgen van de ter beoordeling staande norm; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de aangewende middelen niet redelijkerwijze evenredig zijn met het beoogde doel." (o.a. Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, BJL 8 november 1989, B.1.3 ; Arbitragehof, nr. 18/90, 2 mei 1990, B.S., 27 juli 1990 en Arbitragehof, nr. 26/90, 14 juli 1990, B.S., 4 augustus 1990, 6.B.6.; cfr. E.H.R.M., 23 juli 1968, R.W.. 1968-69, 29 ; cfr. Cass. 5 oktober 1990, R.W.. met conclusie van D'HOORE, G., 328-331; Cfr. RvSt, nr. 24.067, 12 maart 1984, Chambre syndicale des pharmaciens d'expression française; RvSt., nr. 33.858, 22 januari 1990, Desmet, T.B.P., 1990, 746 (schorsing); RvSt., nr. 35. 046, 5 juni 1990, T.B.P.. 1990, 746 (annulatie), Desmet; BEXCK, C., " De herkeuringsraad en de advocaat", R.W.. 1993-94, 1268, nr. 2 en verwijzingen aldaar). Dat het ingevoerde criterium pertinent dient te zijn en zelfs in een natuurlijk verband dient te staan met het nagestreefde doel (Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, 8 november 1989, B.2.11.; Arbitragehof 25/90, 5 juli 1990, B.S., 6 oktober 1990, 9.B.2.; Arbitragehof 26/90, 14 juli 1990, B.S., 4 augustus 1990, 6.B.6.; RvSt., nr. 8170, 27 oktober 1960, R.J.D.A , 1961, 4b met advies en verslag van substituut-auditeur DUMONT, M.; RvSt., nr. 18.910, 19 april 1978, Belgische Federatie van Kleinhandelaars in brandstoffen en co.; RvSt. 23.691, 10 februari 1984, U.L.B. en U.C.L.; RvSt, nr. 26.948, 1 oktober 1986, V.Z.W. AMMTDHVB; RvSt., 2 februari 1987, nr. 26.948, J.L.M.B. 1988, 1531, Belgian Corporation of Flight Hostesses, RvSt., 20juni 1989, nr. 32.769, Generale Bank.; DELPEREE, F. en BOUCQUEY-RENION, V., "Liberté, légalité et proportionnalité", Adm.Publ. T. 1990, 287; RvSt., nr. 10.675, 9 juni 1964, Lemmens en RvSt., 20 juni 1989, 32.769, Generale Bank)

Dat verzoekende partij zich beroept op het principe van het gelijkheid tussen de rechtsonderhorigen en het de vereiste van een goede administratie (Cfr. RvSt., nr. 43 849 11 augustus 1993, R.A.C.E.. 1993; RvSt., nr 47.841,10 juni 1994,, R.D.E. 1995, nr 82, p.'34 met noot; RvSt. nr. 51.172, dd. 28 februari 1995, R.D.E, 1994, 153; RvSt. 50.114, dd. 9 november 1994; RvSt. nr. 51.172, dd. 17 januari 1995; RvSt. 51.811, dd. 28 februari 1995; RvSt. nr.53.207 , dd.10 mei 1995; RvSt. nr.53.371, dd. 17 mei 1995, R..D.E.. 1995 nr. 83, 190 met noot ; RvSt. nr. 64.748 , dd.24 tebruari 1997, NGUYENC THANK,, C.D.P.K., 1997,483, nr 177 ; RvSt. nr. 75.424, dd. 23 juli 1998; RvSt. nr. 70.506, dd. 24 december 1997 geciteerd in Adm. Publ., 1/1998, 13). Dat verzoekende partij zich beroept op de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet en het gelijkheidsbeginsel zoals uitgedrukt in andere rechtsbronnen. Dat artikel 10 van de Grondwet poneert : " Belgen zijn gelijk voor de wet." terwijl artikel 11 postuleert : " genot van de rechten en vrijheden aan de Belgen toegekend moet zonder discriminatie verzekerd worden.

Dat het evident is dat ook vreemdelingen zich kunnen beroepen op het gelijkheidsbeginsel (Arbitragehof, 5 juli 1990, B.S., 6 oktober 1990 en Arbitragehof, nr. 36/90, van 22 november 1990, B.S., 28 december 1990., over een aantal beroepen tot vernietiging van de wet van 30 augustus 1989 houdende wijziging van de wet van 3 november 1907 betreffende het loodsen van zeevaartuigen). Dat er ter zake bovendien een discriminatie aangevoerd wordt tussen vreemdelingen, die per definitie allen van een vreemde nationaliteit zijn zodat art. 191 van de Belgische Grondwet niet kan ingeroepen worden (Cfr. Arbitragehof, 14 juli 1995, J.L.M.B. 1995, 1396 cv.; VÂNDE LANOTTE, X Overzicht van publiekrecht, deel II Brugge, Die Keure 1994, p. 159; RENDERS D.' ' La Cour d Arbitrage et l'article 191 de la Constitution", noot onder Arbitraehof 14 juli 1994 , J.L.M.B. 1995, 1413).

Dat de Raad van State nopens het gelijk behandelen van regularisatieaanvragen reeds het volgende oordeel geveld heeft "De eisers halen een middel uit de schending 'van de art 10, 11 en 191 G.W. 1994 met betrekking tot het gelijkheidsbeginsel tussen Belgen en vreemdelingen die zich in eenzelfde situatie bevinden en van de beginselen van behoorlijk bestuur en de billijke rechtspleging' doordat de tegenpartij al enige tijd aan de asielzoekers en aan de vreemdelingen die reeds vijf jaar op het Belgische grondgebied verblijven, voorstelt om hun verblijf te regulariseren op voorwaarde dat ze zich ertoe verbinden van hun asielaanvraag af te zien. De belangrijkste maatstaf voor beslissing is de duur van het verblijf in België. Dit voorstel is blijkbaar gedaan zonder een onderscheid te maken al naar gelang de asielzoeker al dan niet een maatschappelijke bijstand geniet. Dientengevolge menen de eisers dat de aangevochten handelingen door willekeur zijn aangetast door te weigeren hun verblijf te regulariseren, terwijl deze regularisatie wel wordt toegestaan aan andere personen die zich in dezelfde situatie bevinden. Dat de Raad van State onder meer over het bewijs dienaangaande en het gelijkheidsbeginsel heeft geoordeeld

Het is daarom noodzakelijk dat de tegenpartij uitleg verschafft over het gevoerde beleid inzake regularisatie en over de maatstaven die zij hanteert om al dan niet zo n regularisatie toe te staan." (R.v.St. nr. 57.500, 12 januari 1996, T. Vreemd. 1996, 154, noot; RvSt, <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. dr. étr. 1996, 208, noot F.B.)"

Dat ter zake ook kan verwezen worden naar R.v.St. nr. 85.524, 22 februari 2000 (Rev. dr. étr. 1996, 208154; RvSt www.raadvst-consetat.be (22 november 2000;; A.P.M.2000 (samenvatting), 50)

Dat de verzoekende partij zich beroept op het arrest van de Raad van State nr 198 769 van 9 december 2009 in de zaak A/ 193.994/XIV 31.885. Dat dergelijke vernietiging zowel uiteraard zowel geldt wat betreft inhoud van de criteria , voorwaarden die slaan op wanneer de inhoud moet vervuld zijn, als naar tijdperk waar de tijdelijke criteria kunnen worden ingeroepen. Dat gelet op de vernietiging door de Raad van State van de tijdelijke criteria de intentie om dergelijke criteria te willen toepassen op een gelijke wijze dient te gebeuren zonder discriminatie op het vlak van datum waarop het verzoekschrift wordt ingediend. Dat anders de artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet zouden geschonden worden. Dat immers de Raad van State de criteria waaronder de periode waarbinnen het verzoekschrift op de tijdelijke regularisatiecriteria vernietigd heeft, hetgeen ook inhoudt dat er geen materiële wet bestaat die stelt dat ene of gene verzoekschrift binnen een bepaalde periode dient ingediend te worden.

Dat er ter zake geen ongelijkheid vermag te zijn in de toepassing van arresten van de Raad van State gelet op artikel 57 van het regelement van de Raad van State, betreffende het [ver]handele[n] van organen of aangestelden van de uitvoerende federale macht, zoals Koning, Minister van migratie en asielbeleid en secretaris van migratie en asielbeleid.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar aanleiding van een buiten de termijn ingediend verzoekschrift tot regularisatie overeenkomstig de instructies ter zake heeft beslist (RVV nr. 53.240, van 16 december 2010, gepubliceerd in samenvatting en als volledig arrest op de website vreemdelingenrecht.be) :

"De grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 Gw., sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat er een onderscheid gemaakt wordt tussen vreemdelingen die voor 16 december 2009 een regularisatieaanvraag hebben ingediend en deze die dit na deze datum hebben gedaan. Dit onderscheid baseert de verwerende partij op de instructie van 19 juli 2009. Zoals de bestreden beslissing zelf aangeeft dient de Raad samen met de verzoeker vast te stellen dat de voormelde instructie door de Raad van State vernietigd werd omdat ze geen ruimte meer toeliet voor appreciatie doordat meteen aan de voorwaarde van buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de

Vreemdelingenwet was voldaan, wanneer aan de in de instructie opgenomen criteria wordt voldaan en dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan ontslaan van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. De verwerende partij miskent aldus het vernietigingsarrest van de Raad van State. De verwerende partij beschikt ook bij de ontvankelijkheidsfase over een ruime discretionaire bevoegdheid, doch deze bevoegdheid heeft betrekking op de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. De verwerende partij kan haar ruime discretionaire bevoegdheid niet misbruiken om voorwaarden aan de wet toe te voegen. Voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag zijn geen wettelijke criteria voorzien en dus kan de verwerende partij de criteria welke vooropgesteld waren in de instructie hernemen als ware het nieuwe criteria voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag. Dat de periode waarin ene of gene verzoekschrift zou kunnen worden ingediend behoort tot de ontvankelijkheid van het verzoek.

Dat gelet op het voorgaande wanneer een dossier wordt beoordeeld met diezelfde merites dan een ander dossier, de beslissing niet gemotiveerd zal zijn wanneer in het ene geval een gunstige beslissing genomen zou worden en in het andere een negatieve beslissing (Raad van State van 26 april 1990 in de zaak A. 32.143/VII 5220; Cfr. Raad van State van 24 november 1988 nr. 31.441 in de zaak 33.042/VII- 5577).

Dat ter zake gelet op het ingeroepene een essentieel element een band met België betreft.

Dat zowel tewerkstelling als een verankering elementen zijn die juist verbroken zouden worden door het moeten teruggaan naar het land van herkomst.

Dat wanneer deze band zou dienen te verdwij[n]en het eigenlijk zo zou dienen te zijn dat de ingeroepen band met België eigenlijk terlooft. Dat ook het ingeroepen criterium inhoud[t] dat de Arbeidsvergunning door de werkgever wordt gevraagd met de werknemer in België en dat deze kan verhoppen op een beslissing en tewerkstelling binnen redelijke termijn en dat ook de toelating tot tewerkstelling gebeurt met een minder strenge procedure dan deze waar tewerkstelling dient gevraagd te worden van een buitenlands werknemer waarbij dient aangetoon[d] te worden dat deze niet kan worden gevonden op de Belgische Arbeidsmarkt, daar waar het in huidige procedure kan volstaan dat het contract aan bepaalde voorwaarden voldoet. Dat in die zin deze procedure zoals destijds uitgedrukt in de tijdelijke criteria, die thans zouden worden toegepast door de staatssecretaris ook meer mogelijkheden voor de betrokkene zou inhouden dan wanneer de procedure vanuit het buitenland zou moeten worden opgestart met veel minder kans op slagen, door de tijdsduur en de andere criteria die zouden moeten worden toegepast.

Dat het een moeder betreft met een schoolgaand kind, aan wie een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur kan worden aangeboden in een knelpuntberoep. Dat gelet op het voorgaande een Arbeidskaart B kan aangevraagd worden.

Dat zij sinds meer dan 3 jaar in België verblijven. Dat zij ondertussen kennelijk geïntegreerd zijn. Dat zij onder meer het Nederlands beheersen.

Dat onder meer de cursus maatschappelijke integratie werd gevolgd. Dat Nederlandse taallessen werden gevolgd. Dat zij goed geïntegreerd zijn. Dat zij veel Belgische vrienden hebben. Dat zij volkomen geïntegreerd zijn. Dat de zoon bijzonder onderwijs volgt en dat het zo is dat gelet op diens situatie het eigenlijk niet mogelijk zal zijn om met kans op succes enig onderwijs te volgen in het land van herkomst. Dat de zoon onderwijs volgt in België.

Dat er kan benadrukt worden dat een asielaanvraag werd ingediend in België[ë].

Dat de kennelijke integratie gedurende het verblijf in België en de banden met België kennelijk bewezen worden door een aantal stukken.

Dat het gezin niet graag leeft van het O.C.M.W. en zeer graag zou willen werken om brood op de plank te krijgen; dat zij gedurende geruime tijd evenwel niet vermogen te werken.

Dat de uitstekende integratie zich uit op verschillende manieren, en meer bepaald in de opmerkelijke kennis van het Nederlands en in de reeds uitgebreide vriendenkring.

Dat zij sinds het verblijf in België de kans gehad hebben om een uitgebreide vriendenkring uit te bouwen.

Dat de menselijke kwaliteiten, zijnde de beleefdheid, de sociaalvaardigheid, hun gastvrijheid en de hulpvaardigheid van hen een zeer gewaardeerde persoon maken.

Dat zij dan ook vele Belgische vrienden hebben met wie zij harmonieuze contacten onderhouden, heeft. Dat al deze personen hopen dat de definitieve regularisatie van de administratieve situatie van verzoekers hen de kans zal geven zich verder volledig te ontplooien in België, zowel op persoonlijk als op professioneel gebied.

Dat het uit te voeren sociaal onderzoek zonder enige twijfel zal aantonen dat de verzoekende partijen zich op een positieve wijze gedraagt en met een constructieve houding een antwoord geeft op de gastvrijheid die België hem reeds heeft betoont.

Dat de V.Z.W. Sint-Michiel Emmanuel het gezin als zeer goed geïntegreerd beschouwd en bereid zich in te zetten voor anderen.

*Dat de zoon door de school het Sint-Niklaasinstituut als een modelleerling word[t] omschreven, die goed geïntegreerd is en goed het Nederlands beheerst.
Dat de zoon ook goed geïntegreerd is via het judo.*

Dat in het arrest van de Raad van State 114.961 van 25 mei 2005 in de zaak 156.153/VII 32.487 wordt gesteld:

*"3.1. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat de verzoekende partijen betogen dat "als buitengewone omstandigheden dient te worden aanvaard het feit dat **** het 1e middelbaar heeft aangevangen en daarbij in België in het Nederlands reeds het 2 3 4 5 en 6e' studiejaar heeft doorlopen met zeer goede resultaten. Dat d**** geen andere taal dan het Nederlands kan lezen en schrijven. Dat het onverantwoord zou zijn dit kind haar onderwijs in de Nederlandse taal te laten onderbreken door het te verplichten met haar ouders het land te verlaten."*

Overwegende dat de verwerende partij in wezen stelt dat de verzoekende partijen zich louter op hun integratie en verblijfsduur beroepen, welke echter geen buitengewone omstandigheden vormen in het licht van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet;

Overwegende dat niet wordt betwist dat het minderjarige kind het onderwijs in België aanvatte in 1998, op een ogenblik waarop de eerste verzoekende partij, haar vader, in het Rijk mocht verblijven, vermits de asielaanvraag ontvankelijk was verklaar[d] dat het de verzoekende partijen hoegenaamd niet ten kwade kan worden geduid dat zij het kind in België; in één van de landstalen school lieten lopen, en dit onderwijs gedurende meerdere jaren hebben laten verderzetten; dat het moeilijk te verantwoorden is dat dit kind de onderwijscyclus, die het in 1998 heeft [aangevat] zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst, waarvan het de aldaar gangbare taal nooit heeft onderwezen gekregen; dat de bestreden beslissing botweg stelt dat uit een illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput, zonder dat uit de motivering blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een

verwijdering van het kind naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak; dat het middel gegrond is;"

Dat bij herhaling heeft de Raad van State reeds geoordeeld dat het verlies van een schooljaar als een buitengewone omstandigheid dient te worden beschouwd; (R.v.St. 8 februari 2002, nr. 103.410, R.D.E. 2002, n° 117; R.v.St. 19 mei 1999, nr. 80.301, TV.R. 1998; R.v.St. 30 juni 1998, nr. 74.880, R.D.E. 1998, n° 98).

Dat de moeder een geldige identiteitskaart voorlegt. Dat de zoon als minderjarige reeds zeer lang verblijft in België, land met welke hij een vaste band heeft. Dat hij evenwel voor het krijgen van documenten legerdienst zou moeten doen en dat daardoor de band met België en zijn studies zouden verdwijnen. "

Dat inzake regularisatie het gelijkheidsbeginsel geldt overeenkomst artikel 10 11 en 191 van de Belgische Grondwet.

[...]

Dat na het arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 in de zaak A/ 193.994/XIV 31.885, nog steeds het gelijkheidsbeginsel blijft gelden en het motiveringsvereiste. Dat dergelijke

vernietiging zowel uiteraard zowel geldt wat betreft inhoud van de criteria, voorwaarden die slaan op wanneer de inhoud moet vervuld zijn, als naar tijdperk waar de tijdelijke criteria kunnen worden ingeroepen. Dat gelet op de vernietiging door de Raad van State van de tijdelijke criteria de intentie om dergelijke criteria te willen toepassen op een gelijke wijze dient te gebeuren zonder discriminatie op het vlak van datum waarop het verzoekschrift wordt ingediend. Dat anders de artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet zouden geschonden worden. Dat immers de Raad van State de criteria waaronder de periode waarbinnen het verzoekschrift op de tijdelijke regularisatiecriteria vernietigd heeft.

[...]

Dat er ter zake geen ongelijkheid vermag te zijn in de toepassing van arresten van de Raad van State gelet op artikel 57 van het reglement van de Raad van State, betreffende het [ver]handele[n] van organen of aangestelden van de uitvoerende federale macht, zoals Koning, Minister van migratie en asielbeleid en secretaris van migratie en asielbeleid.

Dat ter zake ingeroepen werd dat de verzoekende partij diens geval dient gelijk gesteld te worden met diegenen die geregulariseerd werden, en die dus een ontvankelijk en gegrond verzoek hebben ingediend op basis van de tijdelijke criteria, zulks op basis van het gelijkheidsbeginsel.

Dat het annuleren van criteria uiteraard niet wegneemt dat het gelijkheidsbeginsel blijft gelden daar waar de overheid uiteraard dient te motiveren in zaken van gelijkaardige merites waarom de ene wel kan rekenen op een gunstige beslissing en anderen niet.

Dat dit betekent dat wie zich in gelijkaardige situatie tout court bevindt op een zelfde wijze dient behandeld te worden.

Dat rechtspraak uiteraard werd aangevoerd teneinde de werking van het gelijkheidsbeginsel duidelijk te maken, hetgeen in het verzoekschrift tot regularisatie gebeurd is.

Dat de bestreden beslissing voorhoudt dat men zich niet kan beroepen op de vernietigde instructie, daar waar op basis van diezelfde criteria veel personen werden geregulariseerd. Dat het anders gaan behandelen van personen die hetzelfde inroepen uiteraard willekeur inhoudt, leidt tot niet gemotiveerde beslissingen en het gelijkheidsbeginsel schendt nu gelijke of gelijkaardige situaties anders worden behandeld, terwijl het fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het gelijkheid[s]beginsel geschonden is, de bestreden beslissing een onjuiste toepassing maakt van het gelijkheidsbeginsel van artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet en bovendien niet afdoende gemotiveerd is. Dat de betrokkene in ieder geval recht zou moeten hebben op een gelijke die gelet op het gelijkheidsbeginsel ook een beoordeling dient in te houden overeenkomstig de vernietigde criteria. Dat no[cht]ans het algemeen geweten is dat een groot aantal personen wel degelijk geregulariseerd werden op basis van dergelijke criteria, daar waar in veel gevallen het uiteindelijke dossier later werd ingediend.

Dat dit een algemeen gekend feit is, en geacht te zijn gekend door zowel de administratie zelve die verantwoordelijk was voor de regularisaties zelve als de later beroepsinstanties zoals Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en Raad van State. Dat men algemeen gekende feiten uiteraard niet dient te bewijzen (Cf. Cass. 7 februari 2006, Pas., 2006, I, 321).

- Dat gelet op het voorgaande wanneer een dossier wordt beoordeeld met diezelfde merites dan een ander dossier, de beslissing niet gemotiveerd zal zijn wanneer in het ene geval een gunstige beslissing genomen zou worden en in het andere een negatieve beslissing (Cfr. Raad. van State van 26 april 1990 in de zaak Å. 32.143/VTI 5220; Cfr. Raad van State van 24 november 1988 nr. 31.441 in de zaak 33.042/VII- 5577). Dat in dergelijke hypothese de administratieve beslissing niet kan gemotiveerd zijn zoals in casu.

Doordat de motivering niet alleen in rechte en in feite dient aanwezig te zijn, doch de motivering tevens afdoende of deugdelijk moet zijn, terwijl de beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd, zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie. o.a. R.v.St. nr. 167.407, 2 februari 2008; R.v.St. nr. 167411, 2 februari 2007).

Bij nalezing van de aangevochten beslissing dient verzoeker tot de conclusie te komen da[t] niet alleen de motieven welke erin aangehaald worden, niet formeel aanwezig zij minstens zijn deze niet afdoende. Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevatten. « De minister motiveerde echter haar beslissing 'eerder beperkt' en concludeerde zee[r] beperkt' dat het ingediende verzoek om machtiging tot verblijf als onontvankelijk naar voor komt'.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn. De term "afdoende" is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr 664 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudence tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St. Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998). De belangen van de burger mogen niet onnodig geschaad worden. Vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging.

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoeker heeft, levensgroot is; met name dat hij hier in België mag verblijf houden. Land waar hij zich reeds zeer lang verblijf houdt. Tenslo[t]te wordt ook gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op. Cit. nr. 664, 610).

Verweerster had in deze een discretionaire bevoegdheid.

Een dadelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.

Verzoeker verwijst dienaangaande specifiek naar hetgeen reeds hierboven gesteld is naar voor werd gebracht.

Gelet op de bij de aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegde stukken (o.m. verklaringen en attestaties) blijkt onomstreden dat het centrum van de belangen van verzoeker zich alhier, op het grondgebied, bevindt.

Door de aanvraag van verzoeker af te wijzen met de standaard[f]rases dient verzoeker dan ook te besluiten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris onredelijk tot haar besluit is gekomen en in casu dan ook zeer zeker de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt.

Blijkbaar legt verweerster haar eigen verduidelijken en vroegere standpuntnaam (van voor de vernietigde instructie van 19.07.2009) naast zich neer. Onder de criteria zelfs uitgevaardigd door de overheid werden een aantal mensen geregulariseerd. De verzoekende partij heeft uiteraard recht dat zijn dossier op gelijke en analoge manier wordt behandeld als de personen die met toepassing van de vernietigde criteria werden geregulariseerd. Anders on[t]staat een ongelijkheid en is er willekeur in de toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Een ongelijke toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet kan niet gemotiveerd zijn. Er is evenzeer een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. nu de verzoekende partij met een inbreuk daarvan te maken krijgt die anderen die een gelijkaardig regularisatiedossier hebben ingediend niet geconfronteerd worden.

Dat gelet op het voorgaande wanneer een dossier wordt beoordeeld met diezelfde merites dan een ander dossier, de beslissing niet gemotiveerd zal zijn wanneer in het ene geval een gunstige beslissing genomen zou worden en in het andere een negatieve beslissing (Cfr. Raad van State van 26 april 1990

in de zaak A. 32.143/VII 5220; Cfr. Raad van State van 24 november 1988 nr. 31.441 in de zaak 33.042/VII- 5577).

Dat zowel de materiële als formele motiverin[g]sverplichting kunnen zijn geschonden.

Dat de Raad van State als volgt oordeelde nopens de motiveringsverplichting in twee zaken : "Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat haar motivering praktisch uitsluitend is gebaseerd op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen (.); dat in de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoeker niet of nauwelijks wordt getoetst aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, hoewel het asielrelaas van verzoeker precies, coherent en gedetailleerd is; dat bijgevolg zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden;" (RvSt. nr. 130.047 dd.. 1 april 2004 en RvSt. nr. 130.048 dd. 1 april 2004).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestanda[a]riseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alsoo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine éeuso noir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Met de specifieke humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt houdt verweerster in de bestreden beslissing geen enkele rekening.

- Blijkbaar legt verweerster haar eigen verduidelijken en vroegere standpuntnamen (van voor de vernietigde instructie van 19.07.2009) naast zich neer. Onder de criteria zelfs uitgevaardigd door de overheid werden een aantal mensen geregulariseerd. De verzoekende partij heeft uiteraard recht dat zijn dossier op gelijke en analoge manier wordt behandeld als de personen die met toepassing van de vernietigde criteria werden geregulariseerd. Anders on[t]staat een ongelijkheid en is er willekeur in de toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Een ongelijke toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet kan niet gemotiveerd zijn. Er is evenzeer een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. nu de verzoekende partij met een inbreuk daarvan te maken krijgt die anderen die een gelijkaardig regularisatiedossier hebben ingediend niet geconfronteerd worden.

Dat gelet op de lange verblijfsduur en de lange termijn van behandeling artikel 8 van het E.V.R.M. kan ingeroepen worden. Dat de verzoekende partij reeds een zeer sterke band met België[ë] opgebouwd heeft ondermeer ook een sociaal-economische band. Dat zij gesetteld is in het leven in België Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimizeits- en de proportionaliteitsvoorwaarden. In zijn inleidende aanvraag

om machtiging tot verblijf stelde verzoeker reeds klaar en duidelijk dat hij een lange periode van verblijf en integratie in België heeft gehad.

De Raad van State heeft bevestigd dat de toepassing van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens een buitengewone omstandigheid kan uitmaken (R.v.St. 12.10.2001, nr. 99.769).

Artikel 8, 1. EVRM bepaalt: "Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

Arikel 8 van het EVRM behelst ook de bescherming van het privéleven. VANDE LANOTTE stelt dat een van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM, het : recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden is (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nrs. 640 en 649). ; Hij specificeert als volgt: "Uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter niet onder de notie "gezinsleven" valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy" (o.c. nr. 649).

Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt.

Bijgevolg heeft elke persoon recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel.

Het is niet aan de Belgische administratieve overheid om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu "privé-leven" expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie.

Verzoeker meent dan ook in elk geval beroep te kunnen doen op artikel 8 EVRM.

Immers verblijft verzoeker, al zeer lang (cfr aanvraag 9 bis VW) op Belgisch grondgebied Alle sociale banden in zijn land van herkomst zijn definitief doorgeknipt met dit verblijf. Iets anders voorhouden tart werkelijk iedere verbeelding.

In België daarentegen heeft verzoeker duurzame vriendschapsrelaties opgebouwd, zowel bij de allochtone als bij de autochtone gemeenschap.

Verzoekster verwijst hierbij expliciet naar het lijvig stukkenbundel welke hij voegde bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf en welke deel uitmaakt van het administratief dossier.

Verzoekster spreekt en begrijpt reeds goed de Nederlandse taal en kan zich in die taal ook verstaanbaar maken, ook is verzoeker zeer goed de Franse taal machtig; zij beheerst zelfs de Franse taal beter ; zij kan niet langer gezien worden als een buitenstaander in de Belgische gemeenschap.

Dit is toch een gegeven waar men niet naast kan!

Nopens verzoekster kan en dient onomstreden gesteld te worden dat hij zich alhier volledig heeft geïntegreerd en zijn hele verdere sociale leven alhier heeft uitgebouwd sedert zijn aankomst op het grondgebied van het Rijk in 1999.

Verzoeker kan zich dan ook wel degelijk beroepen op de bescherming van zijn recht op privé leven in de ruime zin van het woord welke eveneens beschermd wordt door artikel 8,1ste lid EVRM. Aan deze principes en rechten kan slechts getornd worden voor zover voldaan is aan de legaliteits-, legitimiteits- en de proportionaliteitsvoorwaarden (cfr. Lid 2 van artikel 8 EVRM). Dat artikel 8 van het E.V.R.M. zowel het gezinsleven als het privéleven beschermt, hetgeen ook inhoudt dat het de inrichtingen van dergelijk leven beschermt. Dat in die zin de bestreden beslissing artikel 8 van het E.V.R.M. te eng interpreteert als de bescherming van sociale relaties, daar waar trouwens ook wat betreft de zoon een beroep neerligt op andere gronden bij de RVV.

Ter zake dient de DVZ een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteitstoets te voldoen.

In casu werd deze argumentatie slechts terzijde door verweerster ontmoet doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLM2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets - RvSt 25 september 1996, nr. 61.972.RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria: ,

- de zwaarwichtigheid en geweldadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benlhbhat/Frankrijk, §33)

- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)
- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya XI Nederland)
- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005, Uner t/Nederland nr. 46410/99).

In casu dient te worden gesteld dat verzoeker geen gewelddadige feiten heeft gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn.

Het leven alhier en de banden met België zijn daarentegen bijzonder groot gezien de integratie, de werkwillegheid, kennis van de landstalen, sociale engagementen. Verzoeker meent dan ook dat hij zich terecht kon en kan beroepen op artikel 8 EVRM/I zodat het middel komt dan ook als gegrond naar voor. Dat zeker gelet op het gelijkheidsbeginsel en steunend op een gelijkaardige band die effectief geregulariseerden hebben kunnen inroepen ten einde te worden geregulariseerd artikel 8 van het EVRM met succes kan worden ingeroepen.

' Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid « terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen. Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Niettegenstaande verweerder een duidelijke opsomming en weergave kan doen van de argumentatie nopens de door verzoeker aangehaalde buitengewone omstandigheden meende verweerder de aanvraag te moeten afwijzen als onontvankelijk.

Afwijzing welke gebeurde op basis van een zeer summier en gestandaardiseerde analyse van de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden.

Uit de beslissing van verweerder blijkt geenszins dat zij haar besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens.

Dat gelet op het bovenstaand ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden is.

Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCO,199(), 31)

Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten" (R.v.St, REESKENS, nr 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.). Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de zorgvul[d]igheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996). Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene dire[c]t en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St, THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt, nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43)

Dat de overheid de zorgvuldigheidsplicht dient na te leven, hetgeen zowel een algemeen rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur. Dat ter zelfdertijd de motiverin[g]sverplichting en de zorgvul[d]igheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (Cfr. Rvst. VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999).

Blijkbaar legt verweerder haar eigen verduidelijken en vroegere standpuntnaam (van voor de vernietigde instructie van 19.07.2009) naast zich neer. Onder de criteria zelfs uitgevaardigd door de overheid werden een aantal mensen geregulariseerd. De verzoekende par[tij heeft uiteraard recht dat zijn dossier op gelijke en analoge manier wordt behandeld als de personen die met toepassing van de

vernietigde criteria werden geregulariseerd. Anders on[t]staat een ongelijkheid en is er willekeur in de toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Een ongelijke toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet kan niet gemotiveerd zijn. Er is evenzeer een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. nu de verzoekende partij met een inbreuk daarvan te maken krijgt die anderen die een gelijkaardig regularisatiedossier hebben ingediend niet geconfronteerd worden.

- Doordat de tegenpartij het verzoek ex artikel 9 bis VW ongegrond heeft verklaard. terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV : X/II).

Dat is in casu liet geval.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar hetgeen supra werd gesteld nopens o.m. de : aankomst van verzoeker op het grondgebied van het Rijk, zijn verblijf, zijn sociale banden en engagementen alhier, zijn kennis van de landstalen, de werkbereidheid.

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren.

Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit dient te leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.

Blijkbaar legt verweerster haar eigen verduidelijken en vroegere standpuntnamen (van voor de vernietigde instructie van 19.07.2009) naast zich neer. Onder de criteria zelfs ; uitgevaardigd door de overheid werden een aantal mensen geregulariseerd. De verzoekende partij heeft uiteraard recht dat zijn dossier op gelijke en analoge manier wordt behandeld als de personen die met toepassing van de vernietigde criteria werden geregulariseerd. Anders on[t]staat een ongelijkheid en is er willekeur in de toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Een ongelijke toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet kan niet gemotiveerd zijn. Er is evenzeer een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. nu de verzoekende partij met een inbreuk daarvan te maken krijgt die anderen die een gelijkaardig regularisatiedossier hebben ingediend niet geconfronteerd worden.

- Doordat hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is, terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt, zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Dat voormelde beginsels vermits het eigenlijk een emanatie is van de rechtstaat zelfs boven de wet kan staan. Dat immers het begrip "democratische rechtstaat" een wezenlijk begrip is dat zelfs de andere fundamentele rechten schraagt (cfr. E.H.R.M., 21 februari 1975, Golder, Publ. Court, Sériés A., vol. 18). Dat in die zin de rechtstaat, de rule of law eigenlijk de basis is van al de andere verdragsartikel van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Dat hierdoor het [...] begrip democratische rechtstaat ook dire[c]te werking heeft net zoals de daarnavolgende verdragsartikelen.

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als "...één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op

toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (zie R.v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Zoals reeds werd aangehaald is niet in de wet bepaald wanneer er buitengewone omstandigheden zijn. Het is de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken die daar over oordelen.

In het verleden (cfr www.vreemdelingenrecht.be) werd reeds een niet limitatief overzicht gegeven van mogelijke omstandigheden die werden weerhouden in de rechtspraak als een buitengewone omstandigheid. Hierbij werd reeds aangehaald de omstandigheid waarin een terugkeer artikel 8 EVRM zou schenden.

Blijkbaar legt verweerster haar eigen verduidelijken en vroegere standpuntnamen (van voor de vernietigde instructie van 19.07.2009) naast zich neer. Onder de criteria zelfs uitgevaardigd door de overheid werden een aantal mensen geregulariseerd. De verzoekende partij heeft uiteraard recht dat zijn dossier op gelijke en analoge manier wordt behandeld als de personen die met toepassing van de vernietigde criteria werden geregulariseerd. Anders on[t]staat een ongelijkheid en is er willekeur in de toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Een ongelijke toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet kan niet gemotiveerd zijn. Er is evenzeer een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. nu de verzoekende partij met een inbreuk daarvan te maken krijgt die anderen die een gelijkaardig regularisatiedossier hebben ingediend niet geconfronteerd worden."

4.2.1. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft, zoals verzoekster zelf correct stelt, tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekster aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de voorziene motivering algemeen, gestandaardiseerd of stereotiep zou zijn. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. In zoverre verzoekster betoogt dat verweerder de beschikbare gegevens onjuist heeft beoordeeld voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door haar aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekster stelt dat verweerder heeft uiteengezet dat zij in aanmerking zou komen voor de toepassing van de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) en dat iedereen op dezelfde wijze dient te worden behandeld, zodat ook haar aanvraag om machtiging tot verblijf diende te worden ingewilligd. De Raad kan echter slechts vaststellen dat in de eerste bestreden beslissing nergens wordt gesteld dat verzoekster *“in aanmerking zou komen voor de criteria van de tijdelijke instructie”*. In deze beslissing wordt daarentegen duidelijk aangegeven dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar de inhoud van de instructie van 19 juli 2009, aangezien deze instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. Verzoeksters betoog mist derhalve feitelijke grondslag. Aangezien de Raad van State in voormeld arrest vaststelde dat de instructie van 19 juli 2009 een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te willen voorhouden, er ook geen toepassing van maken. In zoverre verzoekster nog uitgebreide theoretische beschouwingen omtrent het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatie-beginsel aanvoert moet bovendien worden benadrukt dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). De eventualiteit dat verzoekster zou voldoen aan de voorwaarden die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 en dat andere vreemdelingen op basis

van deze instructie tot een verblijf werden gemachtigd laat verweerder niet toe om een onwettig bevonden instructie verder toe te passen.

Verzoekster herneemt verder verschillende elementen die zij aanhaalde om te verantwoorden dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indiende bij de burgemeester van haar verblijfplaats, maar toont hiermee niet aan dat verweerder een enige appreciatiefout maakt door erop te wijzen dat de gegevens die verzoekster aanvoerde niet toelaten te besluiten dat er sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Hierbij kan worden toegelicht dat de stelling van verweerder dat de door verzoekster aangevoerde verblijfstermijn, haar werkwillegheid, haar sociale contacten en haar integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden bovendien in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Er blijkt tevens niet dat verweerder enig door verzoekster aangebracht gegeven dat betrekking heeft op wat zij omschrijft als haar *“humanitaire situatie”* buiten beschouwing heeft gelaten.

Waar verzoekster nog uiteenzet dat de Raad van State reeds oordeelde dat het verlies van een schooljaar als een buitengewone omstandigheid dient te worden beschouwd en dat het niet volstaat te duiden dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput indien wordt aangevoerd dat een kind gedurende verscheidene jaren in België onderwijs heeft gevolgd en dit onderwijs zou moeten verderzetten in een land waarvan het de taal niet kent dient te worden benadrukt dat verzoekster voorbijgaat aan de motivering die is opgenomen in de eerste bestreden beslissing inzake de scholing van haar zoon. Verweerder heeft namelijk gesteld dat de scholing van verzoeksters zoon niet wordt aanvaard als een buitengewone omstandigheid omdat niet werd aangetoond dat deze zoon nog langer schoolplichtig is en er geen bewijzen waren dat hij nog naar school gaat. Deze vaststelling vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Voorts heeft verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf nergens aangevoerd dat haar zoon niet kon terugkeren omdat hij zijn legerdienst nog diende te vervullen, zodat verweerder hieromtrent geen standpunt diende in te nemen. Daarenboven moet worden gesteld dat verzoeksters zoon geen partij is in voorliggende zaak, zodat niet kan worden ingezien welk belang verzoekster heeft bij haar grief dat er hinderpalen bestaan voor haar zoon om een aanvraag om machtiging tot verblijf aan te vragen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Gezien voorgaande constataties kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij lijkt te willen stellen dat verweerder het gelijkheidsbeginsel miskende door de scholing van haar zoon niet als een buitengewone omstandigheid te aanvaarden, terwijl de Raad van State aangaf dat in welomschreven gevallen deze scholing wel een buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

Door een uiteenzetting te geven omtrent de draagwijdte van de bescherming die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM toont verzoekster tevens niet aan dat de conclusie van verweerder incorrect is dat de verplichting die op verzoekster rust om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst niet in disproportionaliteit staat met het recht op een privé- of gezinsleven en dat verzoekster dus in haar aanvraag om machtiging tot verblijf ten onrechte aangaf dat deze verplichting niet verenigbaar zou zijn met de bepalingen van voormeld verdragsartikel.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis blijkt niet.

4.2.3. Gezien voorgaande vaststellingen kan ook geen schending van het gelijkheidsbeginsel worden weerhouden.

4.2.4. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginsel van behoorlijk*

bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 184). De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster met haar uiteenzetting geen dergelijke kennelijke wanverhouding aantoonst. Er kan bijgevolg niet worden besloten dat het evenredigheidsbeginsel werd geschonden.

4.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.6. Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Verzoeksters betoog inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

4.2.7. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan evenmin worden vastgesteld, nu niet blijkt dat verweerder is afgeweken van een duidelijke wetsbepaling. Het rechtszekerheidsbeginsel zou slechts in het gedrang komen indien verweerder, zoals verzoekster schijnt te wensen, in bepaalde gevallen geen toetsing meer zou doorvoeren aan de door de wetgever vastgelegde normen.

4.2.8. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet allereerst worden opgemerkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat door de eerste bestreden beslissing enig gezins- of familieleven in het gedrang komt. Zij bewijst namelijk niet dat zij een gezins- of familieleven heeft in België met een persoon die in het Rijk tot een verblijf is gemachtigd of toegelaten dat door deze beslissing dreigt te worden belemmerd of onmogelijk gemaakt. Verzoekster geeft aan dat zij heeft aangetoond dat zij in België veel sociale contacten heeft. Er blijkt evenwel niet dat deze contacten van die aard zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Daarenboven blijkt ook niet dat haar relaties met personen in België zullen geraakt worden, laat staan teloor gaan indien zij zich naar het buitenland dient te begeven. Zij maakt ook niet aannemelijk dat zij de in België opgebouwde relaties niet kan onderhouden vanuit het buitenland door gebruik te maken van de moderne communicatietechnieken. De eerste bestreden beslissing verhindert verzoekster trouwens op zich ook niet om, mits het respecteren van de verblijfsreglementering, naar België terug te keren. Verzoekster kan evenmin stellen dat de eerste bestreden beslissing een niet toegelaten inmenging vormt in haar privéleven. Zij werd immers nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk gemachtigd of toegelaten en wist of behoorde te weten dat zij het land diende te verlaten indien haar asielaanvraag werd afgewezen. Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat verzoekster nooit tot een verblijf van onbepaalde duur werd toegelaten blijkt dan ook niet dat wanneer het privéleven dat zij in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole er kan worden geconcludeerd dat er sprake is van een disproportionele inmenging in haar privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK